

høit, selv naar dette Vndringsforslag bliver antaget. Jeg troer lige imod den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), at ved saadanne tilfældige Bevillingslove er det en af Dpgaverne, at komme de Brest tilhjælp, som have fundet Sted ved Administrationen (Tscherning: Nei!). Det er muligt, at Fordelingen af Contoirudgifterne under Hof- og Stadsretten ikke har været, som den burde. Det er muligt, at den, der staaer i Spidsen for denne Fordeling — jeg veed forøvrigt ikke, hvem det er — har skullet gjøre noget Andet, end han har gjort; men deraf følger endnu ikke, at man skal lægge en derved fremkommen Mangel over paa en enkelt Embedsmands Skuldre.

Tscherning: Det foreliggende Vndringsforslag ligger jo nu paa en Maade udenfor Sagen; derimod er Spørgsmaalet nu om Princippet, der er bragt ind i denne Sag — og det troer jeg, at det ærede sidste Medlem har opfattet aldeles urigtigt. Har denne Embedsmand, som her er Spørgsmaal om, noget Krav, saa er det ikke paa Statskassen; thi den har udbetalt, hvad den skulde. Der er intet forlangt til forøgede Contoirudgifter, til nye Contoirudgifter; der er steet af Statskassen en Udredelse til Contoirudgifterne, som blive betragtede som tilstrækkelige til det hele Complex, hvorunder denne Embedsmand hører. Altsaa, har han et Krav, et Retsskrav, paa Erstatning, saa maa han søge sin Erstatning der, hvor disse Penge ere givne hen, som nu for Fremtiden skulle anvendes til at give ham de fornødne Contoirudgifter. Men paa os har han ikke noget Retsskrav; — det er en Gave, det er et Gratiale, som her gives, — derfor kan Beløbet naturligtvis lige godt bevilges. Man kan erkjende, at det er den eneste Maade, hvorpaa dette Forhold, som i sig selv er ubetydeligt, kan rettes; men det maa tages, som det er. Den vedkommende Embedsmand har intet Retsskrav paa Erstatning, og jeg troer heller ikke, at han kan faae det som Erstatning; thi han overtog Embedet, ikke som om han var udfreven og tvungen dertil, men fordi han søgte det under de Vilkaar, hvorunder dette Embede bestod; har han ikke kjendt dem, dengang han overtog det, saa

er Feilen hans; thi han har længe nok været i Nærheden til at kjende Forholdene, og har han kjendt dem med alle de Ulemper, som de have medført, saa har han vidst, hvad han har gjort. At han har maattet anvende 2 a 3 Aar for at faae denne Sag berigtiget, kan ei heller komme Statskassen til Ulempe. Jeg troer derfor, at, naar man vil gjennemføre Sagen, saa er det Ret, at lade den staae ganske simpelt som en Bevilling af saa og saa Meget, der gives af Folkethinget efter Ministerens Indskydelse, for at hjælpe paa en trængende Mand, men ikke fordi vi paa nogen Maade indrømme Retsskrav af denne Art for Fremtiden. Stille vi det op som et Retsskrav, holde vi fast derved som et Retsskrav, raader jeg Thinget til at votere derimod; holde vi det derimod ganske simpelt fast som en personlig Dpmærksomhed, vi vise Ministeren — thi han har nævnt det som et personligt Onske — for at afhjælpe en Ulempe, der har indsneget sig under denne Administration, og som i sig selv er ubetydelig, og som bliver rettet paa en saa god Maade, at vi maa ønske i sinantiel Henseende, at alle Ulemper af den Art blive rettede paa den Maade, saa siger jeg, saa gaae vi den rette Vej, saa vise vi Ministrene, at, naar de sparsommelig ordne de Forhold, som paaligge dem, og der dog bagved kommer til at ligge saadanne smaa Erstatninger, som med Billighed bør gives, saa ere vi paa rede Haand, naar de begjæres af Ministrene som begrundede i Billighed; derved blive Ministrene sparsommelige, og vi gjøre ikke Uret mod den enkelte Mand. Men, jeg gjentager det, et Retsskrav kunne vi ikke indrømme, at der her ligger for.

Mourad: Den eneste Grund, hvorfor jeg kan stemme for dette Vndringsforslag, er den, at det er udtalt af den ærede Justitsminister, at det vilde være ham hjært, at det er et personligt Onske hos ham, at det vedtoges. Ellers finder jeg, at de Grunde, som ere anførte for Forslaget, snarere tale imod end for det. Imod at antage Vndringsforslaget tæler nemlig, at vi i saa Fald vilde forbedre Embedsmændenes Kaar, uden at Ministeriet gjør Forslag dertil, og at vi saaledes kunde lede en heel Strøm af Ansøgninger over paa Thing-